

Παναγιώτατε πάτερ και δέσποτα,

Ου γαρ ως καταφρονών προσέρχομαι αλλά ως θαρρών τη αφάτω υμών *χρήση και*
γενναιοδωρία,

ανταποκρίνομαι στην τιμή που μου γίνεται σήμερα, σ αυτόν τον σημειολογικά *νοσηριό*
ιερό για μένα χώρο, την εκκλησία της Ευαγγελιστρίας των Αγριδίων, στην οποία
έλαβα το βάπτισμα στο όνομα της Αγίας Τριάδος και όπου κι αν γύρισα στον
Κόσμο δεν βρήκα άλλον που να με περικλείει τόσο πολύ και με τρόπο
μοναδικό..., τα μάτια μου ούτως ειπείν δεν είδαν τόπον ενδοξότερο από τούτο το
αλωνάκι. Γι αυτό στην αρχή κι όλας της αντιφώνησής μου παρακαλώ την
Παναγιότητα Σας να δεχθεί μύριες ευχαριστίες, σεβάσματα και ευγνωμοσύνη,
γιατί όχι μόνο αποφασίσατε να με τιμήσετε, αλλά υποβληθήκατε στον κόπο να
ανεβείτε ως εδώ, στα υψώματα των Αγριδίων, που υπάρχει η βιολογική και
πνευματική μου μήτρα, σ αυτό εδώ το Ένδοξο Αλωνάκι, που με γέννησε, με
ανέθρεψε, που πέθανε και αναστήθηκε και μου επιφύλασσε τη χαρά να δω τους
κόπους των μόχθων μας να παίρνουν σάρκα και οστά με τη λειτουργία του
Γυμνασίου και του Λυκείου μας, της Παναγίας Φανερωμένης της Κυζίκου
συνεργούσης όπως Σας ανέφερα χθες κατ ιδίαν.

Παναγιώτατε, Σας ευχαριστώ πάλιν και πολλάκις γι αυτήν την ύψιστη τιμή. Δεν
την επεδίωξα και δεν θεωρώ τον εαυτό μου άξιο μιας τέτοιας τιμής. Πολλοί οι
κόποι αναμφίβολα που καταβάλαμε, κυρίως οι αγώνες και οι αγωνίες... Πλην
όμως αχρείοι δούλοι εσμέν, ό οφείλομεν ποιήσαι πεπιοήκαμεν... Σας ευχαριστώ
που με τόσο εναργή τρόπο με επιβραβεύετε σήμερα και γι αυτό ακόμα που
έκανα ως όφειλα. Σε κάθε περίπτωση πιστεύω πώς τα μεγάλα και θαυμαστά
που έγιναν κατορθωτά σε τούτον εδώ τον τόπο τα τελευταία χρόνια τα κάναμε
πολλοί μαζί, γιατί τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, -για να δανειστώ τα
λόγια του Μακρυγιάννη- και σοφοί κι αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και οι
πλέον μικρότεροι άνθρωποι· όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν
να ζήσομεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, και να μην λέγει ούτε ο
δυνατός «εγώ» ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγει ο καθείς «εγώ»; Όταν
αγωνιστεί μόνος του και φκιάσει ή χαλάσει, να λέγει «εγώ»· όταν όμως
αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λένε «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» κι

όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να μάθομεν γνώση, αν θέλομεν να φκιάσομεν χωριόν, να ζήσομεν όλοι μαζί.

Παναγιώτατε, το οφφίκιο αυτό, που η γενναιοδωρία Σας μου απονέμει, με περιποιεί μεγίστη τιμή καθότι προέρχεται από το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο, την Αγιοτάτη Αρχιεπισκοπή Κωνσταντινουπόλεως, αλλά δεν ανήκει μόνο σε μένα, γι αυτό επιτρέψτε μου παραλαμβάνοντάς το να μακρυγορήσω επ ολίγον και να το μοιραστώ με όλους όσους αισθάνομαι ότι συνέβαλαν στην πορεία του βίου μου και με όλους όσους συμπορευτήκαμε μαζί τα τελευταία χρόνια σ αυτήν την προσπάθεια, με την παράκληση να με συγχωρήσουν αυτοί που δεν θα τους αναφέρω λόγω άγνοιας, λήθης ή πλήθος ονομάτων...

Εν πρώτοις να μνημονεύσω τον πατέρα μου Μίμη και όλους τους Ίμβριους πατεράδες, εραστής της μόρφωσης και των γραμμάτων, που μόχθησαν για να φτιαχτούν τα σχολεία μας, έζησαν το πένθος και τον πόνο της διάλυσής τους, και έφυγαν από τον πρόσκαιρο βίο χωρίς να ευτυχίσουν να τα δουν να επαναλειτουργούν όπως πολύ θα ήθελαν. Ας είναι η μνήμη τους αιωνία, γιατί μας έδειξαν τον δρόμο, έθαψαν τον σπόρο κι όταν ήρθε η ώρα ο σπόρος βλάστησε και το δέντρο το εκπαιδευτικό της Ρωμοσύνης στην Ίμβρο μεγαλώνει μέρα με τη μέρα κι ανθεί και φέρει κι άλλο...

Τη μητέρα μου Βασιλική και κάθε Ίμβρια μάνα, που δεν δίστασαν να υποβληθούν σε ταλαιπωρίες ων ουκ έστιν αριθμός, για να μπορέσουν να μας προσφέρουν το καλύτερο δυνατό. Εργάστηκαν σκληρά και υπέμειναν αγωγγύστως κάθε είδους θλίψεις και στενοχωρίες προκειμένου να μπορέσουμε να σπουδάσουμε. Μπορεί να μην τα καταφέραμε όλοι, αλλά βγήκαμε στο στίβο της ζωής πάνοπλοι, έχοντας στη φαρέτρα μας τα όπλα που αυτές μας εφοδίασαν: το παράδειγμα της σκληρής δουλειάς, της ανυπέβλητης τιμιότητας, της αγάπης, της γενναιοδωρίας και της αυτοθυσίας. Ας είναι πολλά τα χρόνια όσων βρίσκονται στη ζωή και αιωνία η μνήμη όσων απεβίωσαν και μάλιστα μερικές απ αυτές νωρίς, χωρίς να προλάβουν να χαρούν τους καρπούς των κόπων τους.

Μνημονεύω επίσης με βαθιά συγκίνηση τις γιαγιάδες και όλους τους άσημους και ταπεινούς του χωριού μου, όπως αυτούς που ζούσαν εν ερημίαις πλανώμενοι, τους πτωχούς τω πνεύματι, τους χωλούς και τους κωφάλαους, οι

οποίοι ασκούσαν μια εκπληκτικά παιδευτική επιρροή πάνω μου, την οποία μπόρεσα κάπως να κατανοήσω όταν ανακάλυψα στα μετέπειτα αναγνώσματά μου τον προφήτη Ησαΐα να προφητεύει πως...εν εκείνη τη ημέρα αλείται χλωδός ως έλαφος, και τρανή ἔσται γλῶσσα μογγιλάλων...

Και βέβαια υποκλίνομαι με βαθύ σεβασμό, σε όλους τους συμπατριώτες μας, ζώντες και τεθνεώτες, που μείνανε εδώ και στις πιο δύσκολες εποχές και κράτησαν άσβεστη την εστία και τη δυνατότητα της επιστροφής μας.

Ως προς τα του Εκπαιδευτικού Μαραθωνίου μας τώρα χάριτας οφείλω στους άρχοντες οφφικιάλους κο Λάκη Βίγκα, Πάρη Ασανάκη και Παύλο Σταματίδη που νυχθημερόν ήταν στη διάθεσή μου και προσπαθούσαν να με στηρίζουν έργω και λόγω όπως και σε όλα τα μέλη των Δ.Σ. των Συλλόγων μας σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και όχι μόνο. Στον Μητροπολίτη των Μύρων Χρυσόστομο, που δεχόταν αδιαμαρτύρητα τα μεταμοσονύχτια ηλεκτρονικά μου μηνύματα και ποτέ δεν μου αρνήθηκε τη βοήθειά Του δηλώνοντας πάντα -με την σοφία που Τον διακρίνει- ότι "...δεν υπόσχομαι τίποτα, θα προσπαθήσω." Και πάντα προσπαθούσε και πάντα πραγματοποιούσε τελικά, όσα δεν είχε υποσχεθεί. Σ Αυτόν και βέβαια στην Ιερά Μονή Βατοπεδίου Αγίου Όρους και προσωπικά στον ηγούμενο γέροντα Εφραίμ οφείλουμε πολλά. Μας στηρίζουν αδιάκοπα από την πρώτη στιγμή και είναι ειλημμένη απόφασή τους να συνεχίζουν να μας στηρίζουν και στο Μέλλον. Μνημονεύω με τιμή και ευγνωμοσύνη και όλους τους άλλους Μεγάλους Ευεργέτες, Ευεργέτες και Δωρητές, που τα ονόματά τους βρίσκονται αναρτημένα στην είσοδο του Λυκείου μας.

Χάριτας οφείλω επίσης στην Ιδρύτρια του Δημοτικού κα Άννα Κουτσομάλλη και την Διευθύντρια κα Παρασκευή Μπερμπέρη που ήταν οι πρώτες που εισήλθαν στον αγώνα αυτόν και λειτούργησαν ως οι πρώτοι κυματοθραύστες των δυσκολιών και των εμποδίων και διευκόλυναν την έλευση ημών στη συνέχεια.

Στα μέλη του Δ.Σ. του Εκπαιδευτικού και Πολιτιστικού Συνδέσμου μας, Ιδρυτή και διαχειριστή των σχολείων μας, κα Μαρία Μπαχτσέ, Δημήτρη Γεωργίου, Γιώργο Κατάκαλο και Γεωργία Μπίτση, που επωμίστηκαν και όλο τον δικό μου φόρτο ως προέδρου, όλους γενικά τους συνεργάτες εκπαιδευτικούς,

εργαζόμενους, στους γονείς και τους μαθητές μας. Χωρίς αυτούς τίποτα δεν θα είχε γίνει κατορθωτό.

Τον Μητροπολίτη μας Ίμβρου και Τενέδου κκ Κύριλλο, που παρά το βραχύ της παρουσίας του ανάμεσά μας, αγκάλιασε την προσπάθειά μας από την πρώτη στιγμή, ανέπαυσε τους κεκοπιακούς και στα όρια της κατάρρευσης πεφορτισμένους και πεπείσμεθα ότι μένει να δούμε ακόμα έργα μεγάλα και θαυμαστά.

Τον πρώην έπαρχο Ίμβρου κο Mühittin Gürel, που με τόλμη και αποφασιστικότητα μας στήριξε και όχι μόνο έβαλε ο ίδιος την υπογραφή του, αλλά έπεισε και πολλούς άλλους κρίσιμους παράγοντες να συναινέσουν. Θα ήταν αγνωμοσύνη να μην συμπεριλαμβάνετε σ αυτήν την τιμητική αναφορά.

Παναγιώτατε, σύμφωνα με τον Dale Carnegie (Ντέηλ Κάρνεγκι), τα σημαντικότερα "πράγματα" του Κόσμου έγιναν από ανθρώπους που συνέχισαν να προσπαθούν όταν δεν υπήρχε πια ελπίδα. Όταν διάβασα τη ρήση του αυτή πριν λίγους μήνες, ο νους μου νοερά μεταφέρθηκε στο Φανάρι και προσωπικά στην Υμετέρα Παναγιότητα: Σκέφτηκα πως σε Σας οφείλουμε τα πάντα, γιατί με το παράδειγμά Σας μας δείξατε το δρόμο: Να συνεχίσουμε να προσπαθούμε κι όταν ακόμα αντικειμενικά φαινόταν πως δεν υπάρχει ελπίδα.

Αυτό κάναμε και δεν διαψευστήκαμε. Να είναι τα έτη Σας πολλά και Ευλογημένα για να συνεχίστε να μας δείχνετε τον δρόμο κι εμείς Σας υποσχόμαστε να κάνουμε κάθε φορά αυτό που οφείλουμε, να ιστάμεθα δηλαδή διαρκώς εδώ, τοις Υμών ρήμασι πειθόμενοι.

ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ.